

РЕШЕНИЕ

№ 7236

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9264** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Административен съд – София-град /АССГ/ е сезиран с касационна жалба /КЖ/ от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/, представляван от В. К. – главен юрисконсулт при ТД на НАП С., срещу Решение от 22.02.2023 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 21-ви с-в, постановено по а.н.д. № 16937 от 2021 г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 608023-F627954/25.10.2021 г., издадено от изпълнителния директор на ТД на НАП С.. В КЖ процесуалният представител на касационния жалбоподател твърди неправилност и „незаконосъобразност“ на решението на въззивната инстанция поради „неправилни и незаконосъобразни“ мотиви на СРС за отмяна на НП. Моли решението да бъде отменено, като НП бъде потвърдено изцяло. Моли да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 1000 лв. съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски, в случай че са над минимално определения размер.

От ответника в срок е постъпил отговор на КЖ, в който ответникът, „Агро Ойл Груп“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез процесуалния си представител, адв. Б. З., моли КЖ да бъде

оставена без разглеждане поради липса на процесуална легитимация на жалбоподателя. В случай, че КЖ бъде приета за допустима, моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Оспорва искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер от 1000 лв. и твърди, че в случай на присъждането му то следва да възлиза на не повече от 360 лв. според чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ /НЗПП/. Моли да му бъдат присъдени разноски за настоящата инстанция в размер на 3600 лв. с ДДС според приложения Договор за правна помощ и съдействие № ПП-АОГ-144/2021 г., както и фактура № 731 от 15.09.2023 г. и фактура № 733 от 26.09.2023 г., заедно с платежните нареждания към тях. В съдебно заседание оспорва жалбата, претендира разноски и представя списък. Представителят на СГП счита КЖ за неоснователна.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството и на основание направената проверка на първоинстанционното решение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е допустима. Възражението на ответника за липса на процесуална легитимация на жалбоподателя поради това, че процесуалният представител на жалбоподателя е посочил в титулната част на жалбата, че е пълномощник на изпълнителния директор на НАП, който не е бил страна по първоинстанционния спор, а не пълномощник на директора на ТД на НАП С., е несъстоятелно и се оборва от приложението на принципа *falsa demonstratio non nocet*, който в административното производство се прилага дотолкова, доколкото за съда да е ясно изявлението на страната, както и че по отношение погрешното посочване се касае за очевидна фактическа грешка при изписването, т.е. пропуск да се изпише „ТД“ на НАП. Видно от представеното към КЖ пълномощно се касае за упълномощаване от директора на ТД на НАП С., който е бил страна по първоинстанционния спор и е процесуално легитимиран да оспори неблагоприятното за него решение на въззивна инстанция, както и упълномощен от изпълнителния директор на НАП със Заповед № ЗПУ-1149 от 25.08.2020 г. да осъществява процесуално представителство. Изложените доводи в КЖ представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63в от ЗАНН. От формална страна са изпълнени всички нормативни предпоставки.

Разгледана по същество КЖ е неоснователна. Настоящият съдебен състав напълно споделя мотивите на СРС, който правилно и законосъобразно е приел, че не са налице основания за ангажиране на административнонаказателна отговорност.

Производството пред СРС е образувано по жалба на „Агро Ойл Груп“ ЕООД, чрез процесуалния му представител, адв. Б. З., срещу НП № 608023-F627954/25.10.2021 г., издадено от изпълнителния директор на ТД на НАП С..

С АУАН № F627954 от 20.09.2021 г. е установено, че дружеството е вписано в публичен регистър на лицата, извършващи сделки с течни горива по чл. 176в, ал. 10 Закон за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ с данъчни основи на облагаемите доставки по чл. 176в, ал. 1, т. 1 ЗДДС. При извършена проверка за периода 01.07.2021 г. – 31.07.2021 г. е установено, че дружеството е подало електронни документи за доставка /Е./ по реда на чл. 59а от Наредба № 18 от 13 декември 2006 г. на

Министерство на финансите за продажба на 173 015,00 л. газьол, 11 892,71 л. бензин и 10 161,00 л. тежки горива на обща стойност 297 425,81 лв. и ДДС в размер на 59 485,16 лв. В АУАН се приема, че дружеството е предоставило обезпечение в размер на 9 500,00 лв., представляващо 20 на сто от общата стойност на данъчните основи за текущия данъчен период в размер на 47 500,00 лв. До тези констатации се стига след проверка, която е по повод подадено от дружеството заявление в ТД на НАП С. за вписване или промяна на данни в регистъра по чл. 176в, ал. 4 ЗДДС с вх. № 225542102538027/28.07.2021 г. за промяна на обезпечението по чл. 176в, ал. 4 ЗДДС.

С НП на дружеството се налага имуществена санкция в размер на 49 985,16 лв. на основание чл. 180в, ал. 1 ЗДДС за това, че към 31.07.2021 г. дружеството е достигнало размер на облагаемите доставки от 297 425,81 лв., представляващо данъчната основа, върху която следва да се начисли обезпечение по чл. 176в, ал. 1 във връзка с ал. 2 ЗДДС в размер на 59 485,16 лв. и което превишава размера на предоставеното обезпечение от 9 500 лв. Административнонаказващият орган /АНО/ приема, че посоченият размер на данъчната основа на предоставеното обезпечение е по-малък от задължителния според закона минимален размер, поради което е налице промяна в обстоятелствата, от значение за определяне на размера му. АНО приема, че при наличието на такава промяна се предоставя ново обезпечение в 7-дневен срок преди промяната, която според АНО е настъпила на 05.07.2021 г. (данъчно събитие от 05.07.2021 г. с фактура от 05.07.2021 г., с което се надвишава размера на вече обезпечената данъчна основа, която АНО приема, че е 47 500 лв.) и дружеството е имало задължение да предостави разликата в обезпечението до 28.06.2021 г.

С атакуваното от касационния жалбоподател Решение от 22.02.2023 г. на СРС, НО, 21-ви с-в, постановено по а.н.д. № 16937 от 2021 г. СРС правилно установява фактическата обстановка и достига до извода, че НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно поради това, че за дружеството не е възникнало задължение по чл. 176в, ал. 4 ЗДДС към 28.06.2021 г. за промяна на обстоятелствата на 05.07.2021 г. при приложение на редакцията на ЗДДС, действаща към момента на довършване на изпълнителното деяние. В хода на производството въззивната инстанция е установила, че към 05.07.2021 г. дружеството е било предоставило обезпечение в размер на 50 000,00 лв. за размер на данъчната основа от 250 000,00 лв., което се доказва с приложената Б. гаранция Реф. 11DSK09657, издадена от ДСК и Промяна № 3 към нея от 20.07.2020 г., с което срока на гаранцията е удължен до 16:00 ч. на 13.09.2021 г., с което се покрива процесния период и по-конкретно периода от 01.07.2021 г. до 05.07.2021 г., за който АНО твърди, че е надвишен размера на предоставеното обезпечение. АНО не е взел предвид предоставената банкова гаранция, а е приел, че единственото обезпечение е внесено с вносна бележка от 28.07.2021 г. обезпечение от 9 500,00 лв. във връзка със заявление по чл. 176в, ал. 4 ЗДДС от 28.07.2021 г.

В допълнение, настоящият състав счита, че АНО правилно е установил, че има нарушение на чл. 176в, ал. 4 ЗДДС, но както СРС е посочил, АНО не е определил правилно датата на извършване, поради което на посочената от АНО дата няма извършено нарушение. С приложените към административната преписка фактури за периода 01.07.2021 г. – 31.07.2021 г., както и на основание останалите приложения по делото доказателства, може да се заключи, че с фактура № 1997 от 21.07.2021 г. с данъчно събитие 21.07.2021 г. сумата на данъчната основа към този момент възлиза на 252 299,10 лв., с което размерът на обезпечената данъчна основа до 13.09.2021 г. от

250 000,00 лв. е надвишен с 2 999,10 лв., което представлява промяна в обстоятелствата и създава задължение за дружеството по чл. 176в, ал. 4 ЗДДС, като 7-дневният срок за подаване на заявление по чл. 174в, ал. 4 ЗДДС, предхождащ датата на събитието, е бил до 14.07.2021 г., а нарушението следва да се счита за извършено на 15.07.2021 г. с изтичане на срока, поради факта, че заявлението, с което е увеличен размерът на обезпечението е подадено на 28.07.2021 г. С оглед на това, че към 05.07.2021 г. размерът на предоставеното обезпечение е покривал сумата на данъчната основа, нарушение на чл. 176в, ал. 4 ЗДДС към тази дата не е налице.

С оглед гореизложеното, доводите на касационния жалбоподател за неправилност на първоинстанционното решение се явяват несъстоятелни.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, които да обуславят различна преценка на събраните по делото доказателства и доказателствени средства.

По изложените съображения настоящият състав приема, че с НП незаконосъобразно е ангажирана отговорността на „Агро Ойл Груп“ ЕООД, поради което решението на СРС е правилно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора на ответника по касация следва да бъдат присъдени направените и своевременно претендирани разноски пред АССГ. Съгласно разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. Наложена на Агро О. Г. ЕООД имуществена санкция е в размер на 49 985,16 лева, поради което съгл. чл. 7, ал. 2, т. 4 от цитираната наредба минималното възнаграждение е в размер на 2650 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000 лв, или общо 4648,81 лева. Дружеството е заплатило и претендира разноски в размер на 3600 лева, които са под минимално предвидения размер, поради което възражението на касационния жалбоподател за прекомерност се явява неоснователно, а разноските следва да бъдат присъдени в пълен размер.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН Административен съд - София град, Х. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.02.2023 г. на СРС, НО, 21-ви с-в, постановено по а.н.д. № 16937 от 2021 г., с което е отменено НП № 608023-F627954/25.10.2021 г.

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на „Агро Ойл Груп“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], направените пред настоящата инстанция разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 3 600,00 лв. с ДДС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

